บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 6 พฤศจิกายน 2026

บทอ่านที่ 1: ฟิลิปปี 3:17–4:1 พระวรสาร: ลูกา 16:1–8

หัวข้อ: “คนฉลาดในโลก กับคนฉลาดเพื่อสวรรค์”

ถ้าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิตเรา เราจะภูมิใจในสิ่งใดมากที่สุด? เงินที่เราสะสมไว้หรือ? ตำแหน่งหน้าที่ที่เราเคยดำรงอยู่หรือ? บ้านที่เราสร้าง รถที่เราขับ หรือชื่อเสียงที่คนอื่นยกย่อง? หรือเราจะภูมิใจว่า ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราได้รักใครอย่างแท้จริงบ้าง เราได้ช่วยใครให้ลุกขึ้นจากความทุกข์ เราได้ทำให้ใครกลับมามีความหวัง และเราได้ทำอะไรเพื่อพระเจ้าบ้าง? นี่คือคำถามที่บทอ่านทั้งสองบทวันนี้กำลังท้าทายเรา

1. อย่าลืมว่าเราเป็นพลเมืองของสวรรค์

นักบุญเปาโลเขียนจดหมายถึงชาวฟิลิปปีด้วยถ้อยคำที่หนักแน่นว่า “ส่วนเราเป็นพลเมืองของสวรรค์ และเรากำลังรอคอยพระผู้ไถ่ให้เสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า” คำว่า “พลเมืองของสวรรค์” มีความหมายลึกซึ้งมาก ที่เมืองฟิลิปปีในสมัยนั้นไม่ใช่เมืองธรรมดา แต่เป็นอาณานิคมของจักรวรรดิโรมัน มีความภาคภูมิใจในสิทธิและสถานะของการเป็นพลเมืองโรมัน ผู้คนรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ แม้จะอยู่ห่างไกลจากกรุงโรมก็ตาม แต่เปาโลกลับบอกคริสตชนว่า **อย่าลืมว่าอัตลักษณ์ที่แท้จริงของท่านไม่ได้อยู่ที่จักรวรรดิโรมัน แต่อยู่ที่พระอาณาจักรของพระเจ้า** เราจึงต้องดำเนินชีวิตบนโลกนี้โดยมีหัวใจที่มุ่งสู่สวรรค์ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราไม่สนใจโลก ไม่สนใจสังคม ไม่สนใจการเมือง เศรษฐกิจ หรือปัญหาของมนุษย์ ตรงกันข้าม **เพราะเราเป็นพลเมืองของสวรรค์ เราจึงต้องทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้นด้วยความรัก ความยุติธรรม และความเมตตา** แต่สิ่งที่เปาโลเตือนอย่างเจ็บปวดคือ บางคนดำเนินชีวิตราวกับว่าสิ่งของบนโลกนี้เป็นจุดหมายสูงสุดของชีวิต

ท่านกล่าวถึงคนที่ “พระเจ้าของเขาคือท้องของเขา” และ “จิตใจของเขาจดจ่ออยู่กับสิ่งของฝ่ายโลก” มนุษย์สามารถใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อหาเงิน แต่ไม่มีเวลาให้ครอบครัว, สามารถใช้เวลาหลายชั่วโมงดูโทรศัพท์มือถือ แต่ไม่มีเวลาสักสิบนาทีสำหรับการภาวนา, สามารถจดจำคำพูดที่ทำให้ตนเองเสียหน้าไปเมื่อสิบปีก่อน แต่กลับลืมพระพรที่พระเจ้าประทานให้ทุกวัน, บางคนมีบ้านหลังใหญ่ขึ้น แต่หัวใจกลับเล็กลง, มีเพื่อนในสื่อสังคมออนไลน์นับพัน แต่ไม่มีใครที่ตนเองกล้าโทรหาในวันที่ร้องไห้ เปาโลไม่ได้ตำหนิการมีทรัพย์สิน แต่เตือนเราไม่ให้ทรัพย์สินครอบครองหัวใจของเรา เพราะเราไม่ได้เกิดมาเพื่อสะสมสิ่งของจนวันตาย แต่เกิดมาเพื่อเรียนรู้ที่จะรัก จนกระทั่งวันหนึ่งเราจะกลับไปอยู่กับพระเจ้า

2. ผู้จัดการที่ไม่ซื่อสัตย์ แต่มีบทเรียนเรื่องความฉลาด

แล้วพระวรสารวันนี้ก็มีเรื่องที่น่าประหลาดใจมาก พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องผู้จัดการคนหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าบริหารทรัพย์สินของนายจ้างอย่างไม่ซื่อสัตย์ นายจ้างจึงเรียกเขามาสอบสวนและแจ้งว่าจะให้ออกจากงาน ผู้จัดการคนนี้รู้ตัวว่าตนเองกำลังจะหมดอนาคต เขาจึงคิดว่า “จะทำอย่างไรดี? จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอทานก็อับอาย” ในที่สุดเขาก็เรียกลูกหนี้ของนายมา และปรับลดจำนวนหนี้ที่พวกเขาต้องชำระ เพื่อให้คนเหล่านั้นจดจำบุญคุณและต้อนรับเขาเมื่อเขาตกงาน คนหนึ่งเป็นหนี้น้ำมันมะกอกหนึ่งร้อยถัง เขาให้แก้สัญญาเหลือห้าสิบถัง อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ข้าวสาลีหนึ่งร้อยกระสอบ เขาให้แก้เหลือแปดสิบกระสอบ และสิ่งที่ทำให้เราประหลาดใจก็คือ นายกลับชมผู้จัดการที่ไม่ซื่อสัตย์คนนี้ว่าเป็นคนฉลาด ทำไมพระเยซูเจ้าจึงทรงเล่าเรื่องเช่นนี้? พระองค์ไม่ได้ทรงสอนให้เราทุจริต ไม่ได้ทรงยกย่องการโกงหรือการเอาเปรียบผู้อื่น **แต่ทรงชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนที่รู้จักเตรียมอนาคตทางโลก กับคนที่ไม่เคยคิดถึงอนาคตนิรันดรของตนเองเลย**

ผู้จัดการคนนี้รู้ว่าชีวิตการทำงานของเขากำลังจะสิ้นสุดลง เขาจึงรีบลงมือทำบางอย่าง แต่เราล่ะ? เรารู้ดีว่าสักวันหนึ่งชีวิตบนโลกนี้ต้องสิ้นสุดลง แต่เราเตรียมตัวสำหรับวันนั้นอย่างไร? เราเตรียมเงินเกษียณ เราทำประกันชีวิต เราวางแผนซื้อบ้าน วางแผนการศึกษาให้ลูก วางแผนการเดินทางล่วงหน้าเป็นปี ๆ แต่เราเคยวางแผนสำหรับชีวิตนิรันดรบ้างไหม? เราเตรียมหัวใจให้พร้อมพบพระเจ้าหรือยัง? เราให้อภัยคนที่ทำให้เรา

เจ็บปวดหรือยัง? เราได้คืนดีกับคนที่เราบาดหมางหรือยัง? เราได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เพื่อสร้างความดีให้แก่คนอื่นหรือยัง? บางทีคนที่ฉลาดที่สุดในโลก อาจไม่ใช่คนที่มีเงินมากที่สุด แต่เป็นคนที่รู้ว่าอะไรควรเก็บไว้ และอะไรควรปล่อยไป

3. เกร็ดความรู้ที่ซ่อนอยู่ในพระวรสาร

พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงหนี้น้ำมันมะกอกหนึ่งร้อยถังและข้าวสาลีหนึ่งร้อยกระสอบ ซึ่งเป็นปริมาณสินค้าที่มีมูลค่าสูง ไม่ใช่หนี้เล็ก ๆ ของชาวบ้านทั่วไป คำว่า “หนึ่งร้อยถัง” ในต้นฉบับหมายถึงหนึ่งร้อยบัท (bath) ซึ่งเป็นหน่วยวัดของเหลวโบราณ ส่วนข้าวสาลีใช้หน่วยวัดที่เรียกว่า “คอร์” (kor) หนึ่งคอร์มีปริมาณประมาณ 10–12 บุชเชล รายละเอียดนี้ทำให้เราเห็นว่า ผู้จัดการกำลังบริหารธุรกรรมทางการเกษตรขนาดใหญ่ ไม่ใช่เพียงการยืมข้าวหรือยืมน้ำมันกันในครอบครัว นักพระคัมภีร์บางท่านอธิบายว่า การลดหนี้อาจเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์หรือดอกเบี้ยที่ผู้จัดการเรียกเก็บรวมอยู่ในสัญญา อย่างไรก็ตาม รายละเอียดเรื่องกลไกการลดหนี้ยังมีข้อถกเถียงกันอยู่ สิ่งสำคัญคือ พระเยซูเจ้าทรงใช้สถานการณ์ที่ผู้คนในยุคนั้นเข้าใจ เพื่อสอนว่า ทรัพย์สินและโอกาสที่เรามีอยู่ในมือสามารถนำไปใช้สร้างความสัมพันธ์และช่วยเหลือผู้อื่นได้ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ **เงินสามารถเป็นเครื่องมือของความเห็นแก่ตัว หรือเป็นเครื่องมือของความรักก็ได้ ขึ้นอยู่กับหัวใจของผู้ถือมัน**

4. อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

นักบุญลอเรนซ์ (St. Lawrence) สังฆานุกรแห่งกรุงโรม มรณสักขี ค.ศ. 258 ในสมัยจักรพรรดิวาเลเรียน มีการเบียดเบียนคริสตชนอย่างหนัก ทางการต้องการยึดทรัพย์สินของพระศาสนจักร นักบุญลอเรนซ์เป็นสังฆานุกรผู้รับผิดชอบดูแลทรัพย์สินและงานช่วยเหลือคนยากจนของพระศาสนจักรแห่งกรุงโรม เมื่อทางการเรียกท่านไปและสั่งให้ส่งมอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพระศาสนจักร ท่านขอเวลาสามวันเพื่อรวบรวมทรัพย์สิน แต่สิ่งที่ท่านทำในสามวันนั้นไม่ใช่การซ่อนทองคำหรือย้ายเงินไปเก็บไว้ที่อื่น ท่านนำเงินของพระศาสนจักรไปช่วยเหลือคนยากจน คนพิการ หญิงม่าย และเด็กกำพร้า เมื่อครบกำหนด ท่านนำคนเหล่านั้นมาอยู่ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ แล้วกล่าวว่า“นี่คือทรัพย์สมบัติของพระศาสนจักร”

เจ้าหน้าที่โรมันกำลังมองหาทองคำ เงิน และอัญมณี แต่สิ่งที่นักบุญลอเรนซ์นำมาให้ดูคือคนที่โลกไม่เห็นคุณค่า นี่เป็นการประกาศพระวรสารด้วยชีวิตอย่างแท้จริง

ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร: พระศาสนจักรอาจมีอาคาร มีที่ดิน มีเงินทุน มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และมีสมบัติทางศิลปะที่ประเมินราคาไม่ได้ แต่ถ้าวันหนึ่งพระเยซูเจ้าทรงถามว่า “ทรัพย์สมบัติของเราที่แท้จริงอยู่ที่ไหน?” เราจะนำใครมาแสดงให้พระองค์เห็น? เด็กที่ได้รับการศึกษา คนยากจนที่ได้รับความช่วยเหลือ คนที่เคยสิ้นหวังแต่กลับมามีความเชื่อ หรือคนที่ได้รับการต้อนรับทั้งที่ไม่มีใครต้องการเขา? “พระศาสนจักรอาจมีทองคำประดับแท่นบูชา แต่ทองคำที่มีค่าที่สุดของพระศาสนจักร คือมนุษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ